

TRẦN SA NGÀN ĐỜI

(Tâm Bút)

□

CHƯƠNG 3.

"Đi Tìm Thời Gian Đã Mất"

***/ Sài Gòn, thứ Hai 26/4/1976**

Buổi sáng thật sớm, theo địa chỉ một người bạn gái đưa cho, tôi đạp xe vào Chợ Lớn, tìm đến nhà người đàn bà chuyên nghề phá thai. Lưng lơ trống vắng, tôi không mang trong đầu ý niệm gì đặc biệt ngoài ý định dứt bỏ cái khối u hoài đang đè nặng con người tôi từ hơn tháng trước. Tuy nhiên, man mác giữa hồn vẫn hiện hữu một nỗi niềm tiếc nuối. Nhiều lần tôi giơ tay ra định bảo bác phu xe cyclo quay về con đường cũ; nhưng rồi bàn tay bỏ xuống, tôi lặng im, nhìn đường phố từng chặng lùi lại đằng sau tầm mắt, giống như đang nhìn tuổi trẻ của mình dần dần rời bỏ xác thân.

Sau tiếng gõ nhẹ, cánh cửa hé mở, một phụ nữ ló đầu nhìn ra. Tôi nói lý do, bà vội vàng đứng sang một bên, nhường chỗ cho tôi lách bước. Đưa tay chỉ một cái ghế, bà bảo tôi ngồi đợi, xong nói líu nhíu gì đó nghe không rõ, bà biến nhanh vào phía nhà sau.

Căn phòng được trang trí theo lối thông thường của một gia đình người Tàu. Cái bàn thờ gia tiên nằm sát bức tường nhìn ra cửa chính. Nơi tôi ngồi là một bộ bàn ghế khảm xà cừ, đặt ngay chính giữa. Cái tủ chè cũng khảm xà cừ, kê trong một góc.

Nghiêng nửa người tựa vào thành ghế, tôi cảm nghe rất mệt. Từ hơn tháng nay vẫn thường như vậy. Con mệt đến từ một trạng thái dao động nội tâm nhiều hơn là từ sự thay đổi của cơ thể. Cánh tay phải chống vào mang tai, năm ngón luôn trong tóc, tôi tự hỏi: "*Mình đang muốn làm gì vậy?*"

Đây cũng là câu hỏi khiến tôi quay cuồng luôn luôn kể từ khi đeo trong đầu "*cái quyết định kia.*"

Lòng riêng, tôi vẫn thềm giữ Trân Sa, tưởng tượng đó sẽ là nguồn an ủi vô biên cho tôi trên bước đường cô đơn sắp đến. (Sao tôi mãi tin rằng Trân Sa sẽ là một đứa con gái thông minh xinh đẹp, đúng như Nguyễn từng tô vẽ?) Nhưng, biết giữ cách nào đây trong hoàn cảnh hiện tại rồi bởi cuộc sống của tôi?

Nguyễn có lý khi cho rằng Trân Sa không thể nào hiện hữu, dẫu *chàng CHUA HỀ BIẾT chút gì sự việc Trân Sa đã ĐANG hiện hữu*. Tôi cũng không có quyền nhìn Trân Sa đi lại bước bất hạnh thiếu vắng một người cha, giống như đứa con thứ nhất, kết quả của lần lầm lỡ đầu tiên khi tôi vừa tròn 22 tuổi. (Trong cuộc đời một con người, chẳng cứ là đàn bà, KHÔNG thể bảo rằng có nhiều lần lầm lỡ.) Tuy nhiên, trong sâu thẳm tâm hồn, sao chỉ là một mối buồn man mác bất cứ khi nào nghĩ đến điều "*phải làm chuyện ấy*." Trái tim oằn xuống từng lúc. Lòng tự biết, rũ bỏ Trân Sa khỏi cũng chính là đang rũ bỏ cả một thời hoa niên sau rớt của tôi.

Người phụ nữ lúc này xuất hiện, bảo tôi theo bà. Ngoài trời đang mưa, những hạt nhỏ lác rác vừa đủ làm ướt đầu tóc. Chúng tôi đi bộ, len lỏi qua các dãy hàng của khu chợ An Đông ồn ào tấp nập; cuối cùng dừng lại trước một căn nhà tồi tàn bên trong một con hẻm ngắn. Người đàn bà đẩy cánh cửa không khóa, ra dấu cho tôi bước vào. Xong, bà quay gót về hướng cũ.

Một phụ nữ khác đã sẵn có mặt, đón tôi bằng câu hỏi:

"Bao lâu rồi?"

Bà nói giọng Bắc âm áp.

Tôi không đáp, chỉ im lặng nhìn bà, biết rằng đó là người mà tôi muốn gặp. Bà khoảng 55, khuôn mặt hiền lành, nụ cười dễ dãi, đôi bàn tay có những móng đỏ trau chuốt. Tôi bỗng thấy lạ lùng. Nếu không đến đây "*vì một mục đích*" mà nhìn cái vẻ ôn hòa bề ngoài của bà, tôi sẽ không thể nào nghĩ nổi, đã có biết bao linh hồn vô tội từng bị bóp chết tàn nhẫn dưới đôi bàn tay dịu dàng mềm mại kia.

Người đàn bà đưa tôi vào một căn khác phía bên trong, vừa vặn cho một cái băng ca và một chiếc ghế đầu đặt ngay khoảng giữa. Một cái bàn nhỏ kê sát bức tường, đối diện cửa. Chiếc bồn rửa tay nằm sâu trong góc. Nền nhà bằng xi măng. Tường màu trắng đục. Ngoài ra, không một vật nào khác dùng làm trang trí để có thể đánh bật đi cái vẻ lạnh lẽo của căn phòng.

Nở nụ cười thân thiện, người đàn bà bảo tôi lên nằm trên chiếc băng ca. Cảm giác rờn rợn vây chặt thân tôi. Ý nghĩ mình đang nằm trên vị trí của những linh hồn oan khuất cứ làm tôi rùng mình từng lúc.

Đưa tay nắn nắn bụng tôi, bà lặp lại câu hỏi ban nãy:

"Bao lâu rồi?"

Lần này tôi đáp:

"Độ một tháng!"

"Không! Đã hơn hai tháng!"

Rồi bà hỏi:

"Trông cháu còn trẻ lắm. Bao nhiêu tuổi vậy?"

Tôi đáp hai mươi sáu.

"Sao không giữ?"

Tôi cười héo hắt:

"Cháu không có điều kiện để nuôi đứa nhỏ."

Những lời đối đáp chỉ vậy. Người đàn bà bắt đầu làm việc. Còn tôi thì hành động theo tất cả những câu ra lệnh của bà

.....

Bỏ đi 7 dòng

.....

"Xong rồi!"

Tiếng lách cách của kim loại vang lên, người đàn bà vừa nói, vừa chìa ra trước mắt tôi một cái thau nhỏ bằng thiếc, hình dáng rộng cỡ hai bàn tay chụm lại:

"Lớn rồi đó! Để trẻ hơn, sợ lấy ra không được."

Tôi nghiêng mình gượng dậy. Một đồng thịt vụn lẫn cùng máu đỏ, tạo nên một hình ảnh thật nhiều ghê rợn. Tôi quay đi ngay, không kèm được một tiếng “ọ” nhỏ phát từ cổ họng. Người đàn bà đặt cái thau xuống trên mặt bàn, đến bên bồn, mở nước rửa tay. Xong, vói chiếc quần trên cái máng gàn đó, bà giúp tôi tròng chân vào hai ống. Rút từ trong túi một lọ dầu nóng đưa tôi, giọng bà nhỏ nhẹ:

"Không sao! Chút nữa, cháu sẽ thấy không còn mệt mỏi gì đâu."

Bà dặn thêm:

"Về nhà, nhớ khoan ăn cua ăn tôm trong vài ngày nghe, độc lắm đó!"

Tôi rời căn nhà người đàn bà vào lúc quá trưa. Cơn mưa nhỏ đã dứt. Trên nền trời tỏa rộng những tia sáng âm áp. Phố chợ vẫn ồn ào đông đảo. Tôi đi thong thả, cố ghì mình bước chân mình nhỏ lại. Qua những quán hàng, vài tiếng mời

cất lên, thân thiện. Tôi lắc đầu, cười mỉm. Nơi bụng dưới không còn nặng nề như ban sáng. Vết thương vừa mới xảy cũng không có gì ảnh hưởng cho cơ thể.

Tuy nhiên, một điều chắc chắn, vết thương của tâm hồn tôi lúc bấy giờ đang bắt đầu lan rộng. Đôi mắt xa vời, tâm tư lơ lửng, một giọt lệ làm mờ con đường trước mặt. *Tôi khóc cho mình, những ước mơ trong đời chưa một lần trở thành sự thật. Cũng khóc cho Trân Sa, đứa con gái nhỏ không được quyền có mặt để ban cho tôi tiếng gọi "Mẹ" thân yêu!*

[]

LỜI MẶN VIẾT CHO TRÂN SA ĐÚNG 45 NĂM SAU.

*Trân Sa ngàn đời của Mẫn,
Mẫn tạ lỗi với Trân Sa. Xin tha thứ cho Mẫn.*

Hôm nay Mẫn đi nhà thương. Chuyện sống chết là chuyện đương nhiên và bình thường với Mẫn. Chỉ xót cho Âu Cơ... Khi còn nhỏ, Âu Cơ rất tin tưởng và thương yêu Trân Sa, bao giờ gặp chuyện khó, nó cũng cầu nguyện Trân Sa đỡ giùm.

Ngày hôm kia Âu Cơ vút (khung ảnh phóng lớn chụp tại Café Tùng tháng 7/2007 có) Mẫn và Âu Cơ (trên tay cầm quyển truyện của) Trân Sa vào thùng rác. Mẫn không buồn vì biết Âu Cơ đang bị bao vây bởi những cái bẫy xấu giăng ra từ ai đó. Chỉ xin linh hồn Trân Sa lần nữa đỡ cho em gái, lôi nó ra ngoài những cái bẫy độc ác.

Ngàn đời Mẫn tạ tình Trân Sa.

*Mẫn Thu Vân,
San Jose, Thứ Ba ngày 20 tháng 4, 2021,
lúc 3 giờ sáng.*

[]

